

SIMONA ĀRNSTEDE

VĒL

TIKAI MAZLIET

SIMONA AHRNSTEDT

BARA
LITE TILL

SIMONA ĀRNSTEDE

VĒL
TIKAI MAZLIET

No angļu valodas tulkojusi
Ligita Lukstraupe

821.113.6-31
Ar 744

Simona Ahrnstedt
BARA LITE TILL

Copyright © Simona Ahrnstedt 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Cover design: designstudioe.com
Cover images: Stocksy, IStock

Simona Ārnstede
VĒL TIKAI MAZLIET

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Ilona Ancāne*
Korektore *Ilona Burka*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-749.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lukstraupe, 2024
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-690-5

Stella Vallīna nekad nebija pat iedomājusies, ka tā varētu notikt ar viņu. Viņa bija pieredzējusi krietni daudz nebūšanu, bet ne jau šādas... Visticamāk, ikviena sieviete uzskata, ka viņu tas neskar. Ka *viņa* nekādā gadījumā nav tik stulba, tik muļķīga un lētticīga.

Tomēr acīmredzot tieši tāda viņa bija.

Stella bija šokēta. Nē, viņa bija nikna. Nē. Viņa bija gan nikna, gan šokēta.

Pirksti cieši iekrampējās *Chanel* rokassomā. Gadiem ilgi bija nācies krāt naudu tās iegādei, un viņa to mīlēja tikpat ļoti, cik pašu dzīvi.

Pirmajā brīdī viņu, protams, bija pārņēmis noliegums. Viņa negribēja pieņemt, ka tā ir patiesība. Taču fakts bija neapstrīdams: viņa tika krāpta. Viņas puisis izrādījās neuzticīgs. Kamēr Stella bija risinājusi savas problēmas un beidzot uz brīdi pievērsusies pati sev, viņš bija pārgulējis ar citu sievieti. Vairākkārt. Ar... ar to tur..

Stella neko nebija pat nojautusi.

Viņa bija piekrāpta. Turklāt palikusi bez jumta virs galvas, jo dzīvoklis, kurā abi dzīvoja, piederēja tam nelietim. Viņai nebija arī darba tāpēc, ka... tāpēc.

Nodota, bezpajumtniece, bez darba. Pagaidām viņa vēl nebija izlēmusi, kas no visa minētā ir ļaunāk.

Stella raudzījās visapkārt un nemaz nejutās savā ādā. Gaiss šķita nedabīgi svaigs. Nekādu izplūdes gāzu vai trokšņu. Skudriņas noskrēja pār ādu.

Nācās sakārtot saulesbrilles. Līdz šim viņa bija dzīvojusi tik labi. Viņai bija pienācīgs darbs, kas deva iespēju strādāt sirdij tuvā jomā.

Bija vieta, kur dzīvot, un to divdesmit astoņus gadus vecs cilvēks Stokholmā nevar uzskatīt par pašsaprotamu.

Viņai bija mērķi un sapnis.

Un kāds vēl sapnis! Stella to loloja, cik vien spēja sevi atcerēties. Sapnis, kurš divu gadu laikā beidzot bija kļuvis itin piepildāms. Sapnis par nākotni, kur beidzot varētu uzplaukt viņas radošums un kaislība.

Vēl viņai bija puisis.

Sasodītais jāklis.

Kā gan viņa varēja būt tik lētticīga? Parasti viņa nemaz neizcēlās ar naivumu un ideāli spēja parūpēties pati par sevi, lai arī apzinājās, ka dzīve var apmest kūleni un iekost tad, kad to vismazāk gaidi.

Stella piemiegtām acīm raudzījās caur saulesbrillēm. Laukus viņa nekādi nespēja saprast. No pārmērīgi tīrā un smaržīgā gaisa viņai reiba galva. Un vēl tas klusums! Uzaugusi Stokholmā, mūžam putekļainajā Sēdermalmes apkaimē, jau kopš desmit gadu vecuma Stella patstāvīgi pārvietojās ar metro. Stella dievināja pilsētas kņadu. Pūļus, kuros nekad neizcēlies uz citu fona, lai kas bija uzvilks mugurā un lai kādā krāsā bija nokrāsoti mati. Viņai patika parki ar glītām puķudobju rindām, betona un akmens plākšņu ieskausti nīkulīgi koki.

Kājas saļodzījās uz debesskrāpja augstajiem *Louboutin* kurpju papēžiem. Apavi nebija piemēroti ceļošanai, gluži tāpat kā viss pārējais ietērps. Stellas apģērbs vairāk piestāvētu kokteiļu malkošanai pilsētā un braucienam uz mājām taksometrā, kurš piestāj pie pašām namdurvīm. Citiem vārdiem sakot, viņa bija tērpusies pilnīgi nepraktiski. Taču, vēlēdamās izskatīties stipra un skaista, viņa bija uzvilksusi iemīļoto zīda blūzi, kuras dizaina tapšanai un piegriešanai tika veltījusi vairākas nedēļas. Patiesībā tas bija

viens no labākajiem pašas radītajiem apģērba gabaliem, un to uzvelkot, viņa jutās kā pārdabiskiem spēkiem apveltīta sievietē.

Taču tagad, iztaisnojusi matus un uzkāpusi uz augstiem papēžiem, tērpusies zīdā un kašmirā, Stella bija nonākusi nekuries vidū un visiem spēkiem centās pieklusināt briestošo nemiera sajūtu. Viņai bija plāns. Iespaidīgs plāns. Nemaz ne neprātīgs.

Viņa pārdos savu māju zemes īpašniekam, vārdā Ēriks. Nelielo ēku viņš bija raksturojis kā nevērtīgu un uzceltu uz klinšainas zemes, toties soliņa labi samaksāt, ja viņa nevilcināsies ar pārdošanu. Stella ņems tik, cik varēs dabūt, jo viņai vajadzēja naudu. Ja reiz bija nonākusi šeit, viņa arī centīsies atrast informāciju par savu raksturā noslēgto māti un vēl noslēpumaināko tēvu un pēc tam atgriezīsies Stokholmā, kur pirms pārceļšanās uz Ņujorku nokārtos visas lietas, lai ko tas maksātu. Viņa gribēja aizbēgt no visa.

Tik vienkārši.

Ar nosacījumu, ka par kotedžu dabūs pietiekami daudz naudas. Un ja saņems uzaicinājumu studijām, kurām bija pieteikusies.

Stella atgaidīja kukaini. Tik daudz nosacījumu.

Taču vispirms bija jāatrod Laholma.

Stella drošāk uzkarināja plecā *Chanel* somiņu, sakārtoja kaklarotu, kura kalpoja kā talismans, un nopētīja acu priekšā pavērušos ainavu: tukšo stacijas ēku, piebraucamo ceļu un laukus, kas pletās līdz apvārsnim.

Kur, ellē, ir tā Laholma?

Skaļā, griezīgā gaiļa brēkāšana ielauzās Tūra Nordstrēma sapnī. Tā kā troksnis nerimās, viņš piecēlās, pabāza galvu ārā pa logu un iekliedzās: – Nu jau būs gana!

Putns pārstāja kļaiģāt, taču, kā labi zināja Tūrs, tas tikai bija sasprindzinājies, lai atbildētu vēl skaļāk. Tūrs veikli iekāpa pabalējušās darba biksēs, uzvilka baltu T kreklu un virs tā – izdilušu rūtainu kreklu, tad devās lejā uz virtuvi, lai pamostos no paša pagatavotās kafijas.

Saule straumēm ieplūda virtuvē pa logu, pa kuru pavērās skats uz ledaini auksto, starp kokiem mirdzošo upi un gluži vai briljantzaļajām uzkalnu nogāzēm. Saimniecībā sāktie zemes darbi ritēja pilnā sparā un solīja garu dienu.

Tūrs atvēra durvis, un no mājas izskrēja divi suņi.

– Vai viss kārtībā? – viņš jautāja, kad Nesija bija atgriezusies no īpašuma apskates.

Melnbaltā borderkolliju kucīte paluncināja asti. Kā jau aitu gans, Nesija bija viens no gudrākajiem suņiem, ko Tūrs bija sastapis. Viņš pakasīja suni aiz auss, un tad jau virtuvē ieklumpačoja arī Pumba – apaļģigais labradora kucēns, kurš ne mirkli neatkāpās no Nesijas un nemitģigi meklēja, ko varētu apēst. Vairāk par visu uz šīs pasaules Pumbam interesēja ēdiens, un viņa puncis jau bija krietni lielāks, nekā pieklātos.

Tūrs pabaroģa abus suņus, izdzēra krģzi kafijas un atlikuģo dzērienu ielēja termosā. Bija laiks ķerties pie darģa.

– Iesim nu! Apmetīsim loku, – viņš aicināja.

Nesija izskrēja ārā pirmā, Pumba aizlēkšoja tai pakaļ, cik nu ātri mazās ķepiņas nesa.

Šajā gadalaikā Tūrs strādāja no agra rīta līdz vēlam vakaram. Viņam piederēja plaša saimniecība ar ganībām, graudaugu laukiem, arumiem un mežu. Lai tiktu galā ar visu, nācās algot palīgus, bet graudaugu, dārzeņu, augļu un ogu audzēšana gūlās uz paša pleciem. Tūrs turēja arī lopus.

Vispirms viņš piestāja pie vistām. Trokšņainais gailis no aizgalda izskrēja pirmais, pilnībā uzņēmies atbildību par kūti notiekošo. Vistu saimē valdīja strikts matriarhāts, tāpēc gaiļiem parasti gandrīz par visu nācās skaidrot patiesību divkaujās. Klukstes metās knābāt pabērtos graudus, un gaiļi pieskatīja, vai nedraud briesmas.

Pie šķūņa saimnieku jau gaidīja sešas baltas *fjäll* šķirnes govīs. Tūrs iveda tās zem jumta, apslaucīja tesmeņus un izslauca. Piena sanāca daudz vairāk, nekā nepieciešams pašam, tāpēc no pārpalikuma viņš sēja un pārdeva sieru. Īpaši iecienīts bija viņa gatavotais *eldost – halloumi*¹ zviedru versija, kas grilēts bija fantastiski garšs. Ticis galā ar slaukšanu, Tūrs izveda lopus ganībās un apstaigāja īpašumu, lai pārlicinātos, ka naktī nav noticis nekas neparedzēts.

Tik lielā saimniecībā bija daudz darāmā, un katra jauna diena pilnīgi atšķīrās no visām iepriekšējām. Nemitīgi kaut kas bija jāsalabo, jāpārcilā vai jārok, bet Tūram tas ideāli derēja, jo viņam patika fizisks darbs. Iespējams, tā bija iespēja nedomāt, viņš prātoja, apskatot žogu, kuru vajadzēja salabot.

Ieraduma dzītas, kājas aizveda līdz magnolijai, kura šajā zemes gabalā auga jau gadiem ilgi. Lai gan koks nebija nokaltis, ilgajā mūžā kopš iestādīšanas, tas ne reizi nebija uzziedējis. Nebija izdzinis pat nevienu pumpuru. Neko, tikai bāli zaļas lapas un sazarotu kroni.

¹ No kazas un aitas piena maisījuma, kam reizēm pievieno arī govīs pienu, darināts grieķu mīkstais siers, īpaši piemērots gatavošanai uz grila.

To vajadzētu nocirst, Tūrs nodomāja, gluži kā tūkstoš reižu pirms tam. Taču, nez kāda iemesla dēļ, viņš nespēja saņemties to izdarīt. Vienkārši nespēja.

– Pie manis. – Viņš uzsvilpa suņiem, un tie lēkšiem bija klāt.

Visi kopā viņi izstaigāja dārzu ar augļu kokiem dažādās ziedu plaukuma stadijās. Saulainajā, maigu ēnu pārņemtajā klajumā auga ābeles, bumbieres un ķiršu koki, arī pāris eksotisko aprikožu un mandeļkoku. Virs galvas aizplanējušais vanags acumirkli aizbiedēja pārējos putnus un dzīvniekus. Cielavas un cīruļi te medīja kukaiņus, un tālāk aiz aizsprosta, par sarūgtinājumu pilēm, uz dzīvi bija iekārtojies gulbju pāris.

– Pumba, Pumba. – Tūrs pieliecās un saudzīgi izvilkā vēkšpēdus sagriezušos kucēnu no zaķa alas, kur tas bija pamanījies iestrēgt. Pumba ierējās un aizlēkšoja pakaļ kādai bitei.

Tūra skatiens aizslīdēja līdz vecajai mājelei pie līča, kurš aizvijās gar Tūra īpašuma robežu. Tā bija pavisam nolaista vieta. Piederēja kādai stokholmietei, kura, šķiet, nelikās par īpašumu ne zinīs, un dažu beidzamo gadu laikā ēka aizvien straujāk līdzinājās graustam. Šad tad viņš turp aizgāja, lai pārbaudītu, vai viss ir kārtībā, taču šķita, ka labāk būtu ļaut ēkai sabrukt. Jumts tecēja, un logi bija jāremontē, māja nebija siltināta, un, Dievs vien zina, kas bija iemitinājies tās mūros. Dārzs aizaudzis krūmiem un nezālēm, un kāds ozols bija izpleties tik milzīgs, ka būtu nudien jānozāgē, pirms noticis kāds negadījums. Tūrs jau bija pielicis roku šim zemes gabalam diezgan, daudz vairāk, nekā viņam pienāktos, – racis notekgrāvjus un ravējis nezāles, – jo viņš nespēja laiski sēdēt un noskatīties panīkumā. Turklāt ēka kalpoja par būtisku buferzonu, kas viņa īpašumu atdalīja no nepatīkamā otra kaimiņa. Tūrs uzmeta skatienu nelielajam dīķim pie mājas, kur koku paēnā mita vardenes un ķirzakas. Tur ziedēja puķes un spietoja arī daudz taureņu un citu kukaiņu – gluži kā miniatūrā ekoloģiskās dažādības paradīzē. Varbūt tomēr jāmēģina sazināties ar īpašnieci un jāpajautā par iespēju šo vietu nopirkt. Taču šī doma neieņēma

pirmo vietu Tūra prioritāšu sarakstā. Viņš priecājās kaut vai par to, ka diena pagājusi bez jebkādam nelaimēm.

– Sveikīīī! – Pēc dažām stundām atskanēja kāda balss.

Tūrs ieskatījās rokaspulkstenī un pamanīja Maiju kāpjam augšup pa nogāzi.

– Ko tu te dari? – viņa jautāja, nobučoja Tūru uz vaiga un pieliecās, lai noglaudītu suņus.

Maija izskatījās citādi. Tūrs to sajuta uzreiz, kaut gan nevarēja precīzi pateikt, kas tieši bija mainījies. Viņš pacēla āmuru, lai parādītu, ar ko ir aizņemts.

– Viens no mazuliem jau atkal izlīda laukā, man jāsalabo tā sēta.

Abi kopā viņi aizgāja līdz kazām; suņi sekoja. Maija sarauca pieri, un Tūrs juta sirdi nelāgi sažņaudzamies. Mūžīgā gatavība izdzirdēt sliktus jaunumus. Vai bija noticis kaut kas slikts?

Kad viņi nonāca ganībās, Maija nopētīja kazu grēcinieci – sikiem melnbaltiem plankumiem klātu vellaģīmi, kas viņos vērās nevainīgām acīm. Tūrs nīgri paskatījās uz siko lopiņu. Vēl vakar viņam bija jāskrien tam pakaļ pāri ceļam. Kazlēns mierīgi raudzījās pretī un mirkšķināja plakstus. Izliektā mutes līnija radīja sajūtu, ka dzīvnieks smejas.

– Vai jaunpienācēja?

Tūrs apstiprinoši pamāja.

– Kā viņu sauc? – Maija interesējās.

– Es viņu nodēvēju par Likstu.

– Sveika, Liksta, tu gan esi mīlīga. Neņem viņu galvā, – Maija sacīja un sniedzās pie lopiņa. Kaza acumirkli metās zelēt Maijas piedurkni, un sieviete atrāva roku.

– Paklau, Tūr, mums jāparunā. – Viņa iekodās lūpā.

Nolādēts. Vai kaut reizi pēc vārdiem “mums jāparunā” ir sekojis kaut kas labs?

– Tu zini, ka tu tiešām man patīc, – Maija iesāka.

– Arī tu man patīc, – Tūrs godīgi atbildēja. Abi viens otru pazina jau sen, kopš skolas laikiem, bet beidzamajā pusgadā bija pavadījuši kopā arvien vairāk laika un dažas reizes tikuši pat līdz gultai. Tūrs Maiju uzskatīja par savu meiteni, lai gan viņi ne reizi nebija ieminējušies par kopīgu nākotni. Arī ne par abu attiecībām. Taču viņš bija pietiekami gudrs, lai zinātu, ka tas mainīsies.

– Hm. – Maija savija kopā roku pirkstus un novērsa skatienu. Tūram patika viņas tiešums. Taču tobrīd nezināma iemesla dēļ šī sievietē šķita gan dusmīga, gan noskumusi.

– Bet...? – Viņš gaidīja turpinājumu.

– Jāsaka, tev pavisam nepadodas izrādīt, ka es tev patīku. – Maija saspringti izslēja galvu.

Godīgi sakot, abu attiecības visu laiku bija drīzāk ērtas, nevis kaislīgas, bet Tūrs bija pieņēmis, ka Maijai tā patīk. Viņš nezināja, ko teikt un ko draudzene gribēja dzirdēt.

– Kā tev šķiet, vai tā, kā mums iet, ir labi? – viņa jautāja.

Maija bija jautra, gudra un seksīga. Arī glīta, ar gaišiem matiem un zilām acīm, šāds sieviešu tips bija Tūra mūžīgā vājība. Viņa bijusi sieva bija zilacaina blondīne. Un, gluži kā Maijai, arī viņai bija patīcis uzdot uzvedinošus jautājumus.

– Un ko tu domā? – pēc ieilgušas pauzes viņš atbildēja ar pretjautājumu.

– Ja godīgi, nezinu, ko domāt. Tu esi foršs.

– Bet...?

– Nekādu “bet”. Tu esi foršs puisis, lai gan reizēm es domāju, vai mums nevajadzētu paņemt pauzi.

Pauzi? Viņš nesaprata. – Tad jau tu gribi pielikt punktu?

– Izklausās nopietni. Mums ir daudz visa kā laba. – Viņa nešķīta pilnīgi pārliecināta.

Tūrs aizkabināja āmuru aiz siksnas. Uzmetis acis laukam, viņš pamanīja, ka ir apstājies kāds no viņa traktoriem. Šķīta, kaut kas ir gadījies, ja jau tas izgājis no ierindas.

– Man laikam vajag laiku apdomāties, – Maija turpināja.

Tūrs pakasīja vaigu.

– Varbūt varam mēģināt satīkties ar citiem cilvēkiem? – viņa ieminējās.

Tūra roka nošļūka gar sāniem. – Piemēram?

– Tūr, es negribu tevi sāpināt, bet tev jāsaprot, ka tam, kas ir starp mums, nav nākotnes.

Maijai bija taisnība, un Tūrs zināja, ka vainīgs ir viņš. Maija bija pelnījusi cilvēku, kurš viņu mīlētu no visas sirds, – to viņš bija sapratis pirmais. Cilvēku, kurš gribētu mesties attiecībās ar galvu pa priekšu. Kurš Maijai varētu dot to, ko viņa vēlējas. Kurš nebūtu dzīvē cietis un ar visu *pilnu komplektu*.

– Ja tu tā vēlies, – Tūrs attrauca. Maija nebūs pirmā, kas viņu pametīs, cilvēki, šķiet, nemitīgi pazūd no viņa dzīves. Viņam vienkārši būs jātiek ar to galā. Vai nu tā, vai arī aiziet pa burbuli.

– Es nezinu, ko tieši vēlos, taču domāju, ka labāk būt godīgai.

– Tu pareizi saki. – Tūra skatiens atkal pievērsās traktoram. Tā vadītājs – jauns puisis, kurš ik pa laikam viņam palīdzēja, – bija izkāpis no kabīnes un stāvēja, kasīdams pakausi.

– Mans pusdienas pārtraukums ir pavisam īss, jāsteidzas atpakaļ, – Maija piebilda. – Vai tev viss kārtībā?

– Nujā, arī mani gaida darbs. – Tūrs pamāja uz traktora pusi.

Maija viņu nesteidzīgi apskāva, atvadījās un aizgāja. Tūrs palika stāvam un nolūkojās pakaļ, gaišie mati plandēja ap viņas pleciem. Izskatījās, ka Maija jūtas atvieglota.

Šī nebūs viena no viņa mūža laimīgākajām dienām, tas nu bija skaidrs.

Vēlāk tajā pašā dienā Tūrs no savas mašīnas noraudzījās uz Malmes vilcienu, kurš nesteidzīgi virzījās uz dienvidiem un nozuda tālumā. Viņš bija aizvedis uz staciju vecākus, kuri devās apciemot draugus un noskatīties izrādi Malmes operteātrī, lai pēc tam pārлаistu nakti viesnīcā un baudītu tur pasniegtās brokastis. Tas notika pavisam reti, un viņš patiesi priecājās par tēvu un māti.

Ķermenis smeldza pēc kārtējās garās dienas.

Pēc garās nedēļas.

Pēc garās dzīves.

Tūram bija trīsdesmit seši gadi, taču tobrīd viņš jutās vismaz divtik vecs. Viņš nopūtās. Izvēdināja prātu.

Cik labi ir brīdi pasēdēt mašīnā un izlikties, ka nav citu pienākumu. Izlikties, ka vienīgās problēmas viņa dzīvē saistās ar to, ko darīt, kad būs atgriezies mājās un atvēris alus pudeli, – skatīties televizoru vai tomēr lasīt grāmatu. Šī doma bija tik tālu no reālās dzīves, ka viņam gandrīz sanāca smiekli.

Tūrs sev atvēlēja vēl dažas minūtes, bet tas arī viss. Viņam bija daudz darba.

Ieslēdzis aizdedzi, viņš pamanīja kādu sievieti nākam pa asfaltēto ceļu. Gari, tumši mati, un, lai gan maija saule jau slīga aiz apvāršņa, uz deguna tik milzīgas saulesbrilles, ka aizsedza vai visu seju. Šajā diennakts stundā stacijā vienmēr bija tukšs, kā izslaucīts, autobuss nupat bija aizgājis, un nemanīja nevienu citu mašīnu.

Viņš vilcinājās, pirksti joprojām kavējās pie aizdedzes atslēgas. Nevarētu teikt, ka viņš pilsētā pazina visus – Laholma nebija *tik* maza. Šeit viņš bija dzīvojis visu mūžu, bet dažus cilvēkus tomēr nebija saticis ne reizi. Toties Tūrs diezgan labi pazina savus vienaudžus un šo sievieti pilnīgi noteikti nebija redzējis nekad iepriekš. Arī pēc izskata viņa nelīdzinājās tipiskajiem laholmiešiem, tāpēc nebija šaubu, ka šī ir iebraucēja un pilsētniece. No Stokholmas, ja Tūram nāktos minēt. Būtu grūti pateikt, kas tieši viņā bija citāds – varbūt neparasti augstie papēži vai izsmalcinātais apģērbs –, bet šī sieviete neizskatījās pēc mazpilsētas iedzīvotājas.

Radās iespaids, ka viņa nezina, kurp doties, jo nepārtraukti skatījās apkārt, kā kaut ko meklējama. Viņa ilgi vērās vecajā taksometru izkārtņē, lasīdama tekstu ar skaidrojumu, ka uz Laholmu vai tuvāko apkārtni nav iespējams izsaukt taksometru. Šī bija ieilgusi pilsētiņas problēma.

Tūrs gaidīja, viņu plosīja divējādas vēlmes – vajadzība braukt uz mājām un savāda dziņa uzzināt, kā šī stokholmiete tiks galā

ar savu dilemmu. Vai kāds atbrauks viņai pakaļ? Pretējā gadījumā būtu grūti kaut kur nokļūt. Dzelzceļa stacija nekurienes vidū – būvniecības kļūda, kuras dēļ stacija atradās tik tālu no pilsētiņas.

Tūrs ciešāk satvēra stūri.

Šī sieviete nebija viņa darīšana. Pašam diezgan problēmu, par ko uztraukties. Patiesībā tās plūda pāri malai. Kaut vienu dienu, vismaz pusstundu bez jauniem sarežģījumiem.

Galu galā – pieaugusi sieviete, pati tiks tur, kur nu viņai jātiek. Taču...

Tūrs negribīgi atkal izslēdza dzinēju. Pats nezināja, kāpēc. Viņš gaidīja, cerēja un lūdza Dievu, kaut ierastos kāds cits, taču stacijas apkaime joprojām grima depresīvā tukšumā. Tad bez mazākā entuziasma viņš atvēra durvis un izkāpa no mašīnas.

Svešiniece strauji pagriezās pret viņu.

Vēja brāzma sev līdzī atnesa jasmīna un sandalkoka smaržu.

Vai varbūt Tūram tikai izlikās, gluži kā tās tirpas, kas it kā pārskrēja pār muguru.

– Sveiki! Vai jums vajadzīga palīdzība? – viņš jautāja.

Sieviete caur saulesbrillēm viņā blenza tā, it kā būtu nobiedēta. Tūrs centās radīt nekaitīgu un laipnu, nevis milzīga, nekopta un nemazgāta burkšķa iespaidu, lai gan tobrīd jutās tieši tāds.

– Vai viss kārtībā? – viņš pajautāja. Atkal uzvēdīja sandalkoka un ziedu aromāts.

– Kur ir pilsēta? – Sievietes zemajā balsī izskanēja skaidra Stokholmas izloksne. Protams, viņa bija no galvaspilsētas. Par to svešinieci skaidri liecināja viss – no vienaldzīgās attieksmes līdz nepraktiskajām korpēm. Tūra skatiens kavējās pie spīdīgajiem augstajiem papēžiem. Nācās atzīt, tie izskatījās glīti. Svešinieces kājas tie padarīja gluži vai bezgalīgi garas.

Tūrs pamāja uz Laholmas pusi. – Tur.

Neteikusi vairs ne vārda, sieviete pagriezās un sāka soļot prom.

Viņš noskatījās pakaļ. Vai viņa to domā nopietni?

– Jūs taču negrasāties iet kājām? – Tūrs uzsauc. Šī sieviete nekādā ziņā nebija ģērbusies piemēroti garai pastaigai, drīzāk

relaksētam vakaram bārā. Viņa labi iederētos, sēžam uz izsmalcināta ādas dīvāna mājās vai varbūt vakartērpā un zeķēs tērtām kājām, līdz ar katru kustību čaukstinot svārkus. Tumšie mati atdušētos uz viņas kailajiem pleciem. – Tas ir pārāk tālu. Aptuveni desmit minūšu brauciens ar mašīnu, – viņš piebilda.

Svešiniece apstājās. Pārmeta lielo, spīdīgo rokassomu uz otra pleca. Pat Tūrs saprata, ka tā ir dārga. Jau atkal uzvēdīja viņas smaržas. Siltas. Jutekliskas. Pilnīgi neiederīgas šajā vietā.

– Labi, tad cikos gaidāms autobuss? – viņa vaicāja un klusi piebilda: – Šajā izgāztuvē.

– Tas tikko aizgāja. – Kā parasti.

Sieviete savilka seju neapmierinātā grimasē.

– Neticami. Un te tiešām nav iespējams izsaukt taksi?

– Ne-e, arī takšu nav, – viņš attrauca. Taksometru firmas Laholmā nāca un gāja.

– Nekādu? Vai jūs ņirgājaties par mani?

Protams, ar to viņš bija slavens. Ar savu humora izjūtu.

– Laiņi lūdzam laukos, – Tūrs sacīja, manīdams, ka viņas aizkaitinājums pieņemas spēkā. Viņš jutās noguris, un sievietes sliktajam noskaņojumam nebija nekāda pamata, turklāt ar glītām kājām un piesmakušu balsi nevar atpirkties par visu. – Tā pie mums ir pieņemts. Vai nav neviena, kas atbrauktu jums pakaļ?

Svešiniece Tūram veltīja skatienu, kas skaidri pauda, ka tas ir stulbākais jautājums, kādu viņa jebkad dzirdējusi. Iespējams, tā arī bija. Ap sievieti vijās vientulības sajūta.

– Nē.

Tūrs gaidīja, kad viņa turpinās.

– Es pati tikšu galā, – svešā attrauca.

– Tad jau labi.

Tūrs joprojām svārstījās starp diviem pretrunīgiem dzinuliem. Viņam tiešām bija jādodas uz mājām. Jāpamet tā sieviete likteņa rokās. Jāķeras pie lēruma darbu, kuri jau gaidīja. Taču...

Atbraucēja joprojām nebija izkustējusies no vietas. Stāvēja, saķērusi somu vienā rokā. Pirkstu kauliņi bija sākuši bālēt.

– Vai gribat, lai jūs aizvedu? – Tūrs piedāvāja, acīm redzami nespēdams atbraucēju atstāt vienu.

– Es jau teicu, ka pati tikšu galā, – svešiniece atcirta un uzgrieza muguru.

Tūram atlika blenzt tajā.

Tad jau, lai notiek tā.

Tūrs ierausās atpakaļ mašīnā. Iedarbināja dzinēju un ieslēdza pārnesumu atpakaļgaitā. Ielūkojās atpakaļskata spogulī.

Sieviete joprojām stāvēja uz vietas. Un tas viss bija noticis tikai piecās minūtēs. Tūrs bija atvēlējis sev piecas minūtes miera un klusuma, taču beigās iekūlies šajā situācijā tā vietā, lai jau būtu braucis uz mājām. Bet viņš nevarēja sievieti vienkārši atstāt te. Laukos cilvēki cits citam palīdz. Tā viņš tika audzināts. Tā vienkārši jādara.

Aizkaitināts viņš atkal atvēra mašīnas durvis.

– Vai jūs dodaties uz viesnīcu? – Tūrs uzsauca. Tas nebūtu liels līkums, viņš varētu pavisam mierīgi viņu turp aizvest.

Kādu brīdi sieviete klusēja, bet tad nomurmināja: – Nē, – un turpināja stāvēt tikpat lepni kā iepriekš. Tomēr kaut kas – trīcošā balss vai nobālējušie pirkstu kauliņi – lika manīt, ka viņa nemaz nav tik drosmīga, par kādu izlikās.

– Vai esat atbraukusi ciemos?

– Nē.

– Tad jau būsiet izkāpusi nepareizajā stacijā? – viņš mēģināja saprast.

– Es neesmu stulba.

– Kā teiksiet, – Tūrs samierinājās, lai gan nebija pilnīgi pārliecināts.

Varbūt tiešām labāk viņu te vienkārši atstāt? Taču gaisā jau manija vieglu vēsumu. Maijā vakari vēl pietiekami neiesila un visapkārt klīda aukstā gaisa masas. Vēl pagājušonedēļ uznāca sarma, un, visticamāk, bija gaidāmas vēl dažas aukstas naktis, pirms ļaunākais būs garām.

– Vai tiešām te nav ne autobusu, ne taksometru? – svešā uz-
sauca.

Tūrs papurināja galvu.

– Cik ilgi jāiet kājām?

Viņš uzmeta skatienu atbraucējas iešanai nepiemērotajiem
apaviem. – Vispār jau tas atkarīgs no tā, cik ātri iet. Gandrīz
pieci kilometri. Vai dodaties uz pilsētas centru?

– Nezinu. Nē, diez vai. Uz Magnoliju ceļu.

– Kurš numurs?

– Trīs. – Viņa iekodās lūpā un spēra soli tuvāk. – Vai zināt,
kur tas ir?

Monēta beidzot bija izmesta. Tā ir viņa, tai jābūt viņai. Tai
pompozajai stokholmietai.

– Otrā upes krastā, – Tūrs atbildēja vairs ne tik līdzjūtīgi un
piebilda, – pat vēl tālāk.

– Protams, – viņa nočukstēja.

Atbraucēja it kā izpūta gaisu no plaušām un pieglauda matus.
Tad noņēma no deguna saulesbrilles. Viņa atradās pārāk tālu, lai
saskatītu acis, bet Tūram šķita, ka zem tām ievelkas tumši loki.
Viņš negrasījās to sievieti žēlot, vismaz tā nosolījās pats sev. Lai
cik pārgurusi viņa izskatītos. Lai cik skumja šķistu.

– Ko jūs tur darīsiet? – viņš interesējās.

– Kur?

– Magnoliju ceļā.

– Es tur dzīvošu.

Tūrs ar pūlēm noslēpa pārsteigumu. – Tiešām?

– Tā māja pieder man, – stokholmiete paziņoja un lepnī
izslēja galvu. – Tā ir mana.

– Tad gribat, lai jūs aizvedu, vai negribat? – Tūrs dzirdēja pats
sevi jautājam. Nešķita, ka šī sieviete varētu turp aiziet.

Viņa rūpīgi nopētīja Tūru no galvas līdz kājām, it kā mēģinātu
saprast, vai viņš nav traks slepkava. Tūram pār muguru atkal
pārskrēja trīsas. Acīmredzami, viņš bija izturējis pārbaudījumu.

– Ja tas nesagādā pārāk daudz neērtību, – stokholmiete atbildēja un uz saviem absurdi augstajiem papēžiem pienāca pie mašīnas. Ceļa virsma nebija līdzena, un viņa teju paklupa.

Tūrs noturējās un neizrādīja emocijas.

– Leciet iekšā, – viņš teica.

Šis varētu izvērsties interesanti.